

kunne sige, at Forholdet var det samme, som mellem den tidligere Finansminister og ham, nemlig at de ere „ikke i det væsentlige uenige“.

Seavenius: Jeg maa for det første tillade mig at sige et Par Ord om Forholdet mellem denne Lov om denne kommunale Beskatning og de tre andre Love, som jo ere for i denne Tid. Den ærede Ordfører har ganske Ret i, at han og hans Venner have gjort deres Tilslutning til den foreliggende kommunale Beskatningslov afhængig af, at de ogsaa fik de andre Love gennemførte, ligesom vi for vor Vedkommende have gjort Tilslutningen til de tre andre Love afhængig af, at vi fik denne. Og hvorfor have vi gjort det? Det er ikke min Sag at forklare det høje Ting, hvorfor den ærede Ordfører og hans Venner have stillet sig saaledes, derimod er det min Sag at forklare, hvorfor vi fra vor Side have gjort det. Vi have gjort det af Hensyn til Byerne, af Hensyn til, at vi ikke have ment det paa nogen Maade forsværligt og rigtigt at gennemføre de meget betydelige og store Lettelser, der gennem de andre tre Love fremkomme for Landet, uden ogsaa at faa en Lov, som paa et meget væsentligt Punkt opfylder, hvad Købstæderne have forlangt i den sidste Menneskealder, noget, som de ikke hidtil have kunnet faa igennem her i Rigsdagen, og som de, hvis hele denne samlede Reform falder til Jorden, ikke vil have nogen rimelig Udsigt til at faa gennemført i vor Levetid. Derfor ere vi gaaet med dertil. Man kan tage fejl! Ja, det er vist nok, og det er meget muligt, at jeg tager fejl, Gud bevares! Men det er ud fra den Anskuelse, vi have handlet, og derfor mene vi, at vi have handlet fuldstændig korrekt og rigtigt. Naar man saa endvidere siger: Ja, men denne Lov vil jo ogsaa være til stor Fordel for Landkommunerne; ja, saa desbedre. Det kunne Købstadkommunerne da ikke have noget imod, at denne Lov ogsaa kan være til nogen Nytte for Landkommunerne. Men her er det, at ligesom Flertallet har nærmet sig til os paa forskellige Punkter, som ere nærmere omtalte af den ærede Ordfører, og som jeg forøvrigt skal komme til, saaledes har sikkerligen ogsaa vi, og særlig jeg i meget høj Grad nærmet mig — for i det hele taget at kunne faa denne Lov igennem, og opnaa denne betydelige Fordel for Købstæderne — til den anden Side, derigenem at vi ere gaaede ind paa Beskatningsregler, som enhver kan se maa være de

store Besiddere paa Landet, som have Ejendomme i forskellige Kommuner, som have Indtægter fra forskellige Kommuner, i højeste Grad ubehagelige. For den Del af Landets Indbyggere, som man kalder Godsejere, er virkelig hele denne Lov ikke i nogen overordentlig høj Grad tiltalende. Det er ikke tiltalende, at man skal betale af den Tiende og de Arvefæsteafgifter, som man oppebærer i en anden Kommune, end hvor man har sit Ophold, det er ikke tiltalende, at ens Opholdskommune, som man ganske naturligt har langt mere Interesse for, derigennem vil lide et Tab, og at man i Længden alligevel ogsaa i Opholdskommunen vil komme til at betale en hel Del af det, man formelt faar Ret til at fradrage. Man maa jo nemlig lægge Mærke til, at hvis jeg — for at tage mig selv til Eksempel — har Ejendomme i 4—5 Kommuner og som Følge deraf efter denne Lov kommer til at betale Skat i flere Kommuner, hvor jeg ikke bor, foruden i min Opholdskommune, saa er det ganske vist, at jeg i Henhold til § 11 har Ret til i min Opholdskommune at fradrage saa meget, at min Skat til den kan gaa ned til $\frac{1}{3}$ eller i alt Fald noget der henimod — lad os sige, den vil gaa ned til det halve, det er vel sandsynligt — men hvad vil det sige? Ja, det vil sige, at det første Aar bliver jeg selvfølgelig fritagen for denne Del af Skatten, men det næste Aar bliver virkelig min Opholdskommune nødsaget til at sætte Skatteprocenten op, og saa kommer jeg til at bære en Del af denne Forhøjelse, mere eller mindre, det kommer an paa, hvor stor en Del af Skatten, jeg hidtil har baaret. Det kan ikke undgaas. Derfor er denne mellemkommunale Beskatning, hvor mange udmærkede Egenskaber den end for Resten har, sikkerlig ikke en Lov, som vil være behagelig for de større Ejendomsbesiddere paa Landet, det er sikkert nok.

Men saa kommer jeg da til de Indrømmelser, som fra den anden Side ere gjorte os, og som ganske vist have været nødvendige for, at vi skulde kunne gaa ind paa dette. Det er just de tre Indrømmelser, som den ærede Ordfører har omtalt, og af hvilke den højtærede Minister ikke havde opfattet mere end de to. Den ene findes i § 7, hvor der bestemmes ikke alene det, som alle ere enige om, at man skal betale til sin Erhvervskommune, men det, at denne Skat til Erhvervskommunen bliver ikke — hvad den saa kaldes — en Formue- og Lejlighedsskat, men en ren Indkomstskat, beregnet paa en bestemt Maade i Henhold til Lovens nærmere Bestemmelser.